

fyn til dette Resultat. Fra for mange Sider har jeg hørt Meddelelser og det positive Meddelelser med Navns Nævnelser til, at de skulde være grebne ud af Luften om, at Afdelingschefer, som have været Modstandere af at lade Folk, der iøvrigt havde Gøne dertil, gaa denne Vej, have lagt Hindringer veien af sociale og andre Hensyn for, at de kunde komme til at gaa den Vej, som de efter andre Sagkyndiges Mening vilde have været istand til at gaa. Skylden kan deles. Jeg lægger den paa ingen Maade paa Krigsbestyrelsen alene; men jeg siger, at her tror jeg nok, at bestemtere Regler kunde have været ønskelige fra Krigsbestyrelsens Side og større Opfordringer til, at man ikke skulde være sparsom med at lade Folk forsøge sig. (En Stemme: Det er Afdelingschefernes Skyld!). Ja, det er Afdelingschefers Skyld, det er derfor, jeg siger, at der har hersket forskjelligt Skjøn. Ero nu de Herrer ikke — jo, de tro det selv, det staar skrevet her i Anmærkningerne — at, hvis man kommer til en lignende Ordning som den, der er foreslaaet her med Hensyn til Officersuddannelse, at man da vil komme snart til en Forandring i disse Forhold? De forandrede økonomiske Forhold ville ogsaa have deres Betydning, og derfor tror jeg, at, kom vi ind paa at afforte et Aar i Uddannelsen til Sekondlieutenant, ligesom til Underofficer, vilde det faae en saa væsentlig Betydning med Hensyn til Tilgangen af værnepligtige Befalingsmandskab, at jeg siger, at denne Antænkning mod Tilgangen til den værnepligtige Befalingsmandsklasse vilde forsvinde. Jeg haaber endog, at de ville kunne faae det saaledes, at de kunde vrage og faae meget dygtige værnepligtige Befalingsmænd. Men dersom det nu lykkes os, saa ser De, at saa er forsaavidt Grunden tagen bort til en Forhøjelse af de faste Officerers Antal. Jeg siger „forsaavidt“; jeg nævner ikke, at hele Grunden er tagen bort, det sige de Herrer ikke selv. Jeg bliver i de Herrer eller i den høitærede Regjerings Betragtning, idet det hedder, at det er dobbelt nødvendigt at faae flere faste Befalingsmænd paa Grund af manglende værnepligtige Befalingsmænd og siger altsaa, at saa gaar i alt Fald denne Nødvendighed nedad i Styrke, naar dette Forhold ordnes anderledes. Jeg vil derfor finde det urigtigt ogsaa fra de Herrer Side, naar man ellers kunde komme overens, om de da holdt saa stærkt paa de faste Befalingsmænd, naar de kunde komme til en ny Ordning, hvorved de da ialtsind vandt det, som jeg her siger. Jeg skal imidlertid med Hensyn til den foreslaaede Uddannelse af Sekondlieutenanterne sige, at jeg er ikke uden Bekymring i den Henseende; thi den Løn, vi havde om, at den menige Mand kunde vore op til Befalingsmand, naar der var nogen Energi og Kraft i ham, vil lide et stort Skaar ved den Forandring, her er filliet i Forslag.

Man mente dengang, at en ung Fyr, ja vi nævnte det, jeg nævner det igjen, en Husmands søn, en vatter, dygtig Almuesøn, som fik Hjælp til at komme paa Høstskolen et Par Vintre og saa meldte sig til Tjeneste, derpaa gik igjennem Officerskolens næstnyngste Klasse paa Statens Regning, saaledes kunde komme videre frem paa den militære Vej. De forskjellige Lag i Samsfundet mødtes da i alle Ørene af Hæren, og denne, Menige som Befalingsmand blev derved lettere som Et med det øvrige Folk; ja, det var sjønne Tanker, desværre, de ere endnu ikke opfyldte, men det udelukker ikke, at de kunne blive gennemførte, naar de forskjellige Hindringer fjernes, og der bliver større Opmærksomhed fra Folkets Side for, at det er Folkets Sag. Da kan Meget gøres godt, hvad der i de 12 Aar ikke er sket. Jeg tænker mig at kunne gaa ind paa denne Ordning; men jeg mindes i Forbindelse hermed en anden Overveelse af dette Spørgsmaal, som jeg blev gjort opmærksom paa for flere Aar tilbage, og jeg har tidt beklaget, at jeg ikke hos Mænd, der elskede denne Sag, har søgt at faae den fremmet. Af en Patriot blev der engang tilstillet mig et Forslag om at faae oprettet en privat Skole med det Formaal at forberede unge Mænd til at gaa ind og blive værnepligtige Befalingsmænd, selv med nogen offentlig Hjælp. Naar vi nu skulde nedlægge Officerskolens næstnyngste Klasse, altsaa negte Almuesmanden den Bistand til theoretisk Uddannelse, som han hidtil har faaet med Kost og Løn og fri Undervisning paa Statens Bekostning, saa lider den Betragtning, jeg nys fremsatte om Enheden i Hæren, et Skaar, og Bevægeligheden fra neden opad bliver afbrudt, hvis vi ikke give Erstatning for dette. Det kan man gjøre ad privat Vej; der bliver vel nok Folk, der ville hjælpe os med den Lønkes Realisation, og jeg tænker ogsaa, at Staten vil hjælpe de unge Mænd, der ikke have Gøne til at hjælpe sig selv, men ønske at erhverve sig de theoretiske Kundskaber, som ere nødvendige til at komme til at tjene Staten som Befalingsmænd. Det var ønskeligt, om det var sket Aaringer iforveien, og var billiget fra Statens Side. Jeg kommer nu til et 4de Punkt, det er Uddannelsen af Mandskabet og Gjenindkaldelsen, altsaa overhovedet angaaende de personlige Ydelser. Med Hensyn til Uddannelsen skal jeg ikke udtale mig nærmere. Det erede Medlem for Rjøbenhavns 3die Valgkreds (Løvmoes) har der resigneret, og hvorvidt nu den Ordning, her er foreslaaet, er hensigtsmæssig eller ei, derom vil jeg høre nærmere paa den sagkyndige Forhandling senere her i Salen. Jeg skal, som sagt, ikke udtale mig nærmere herom. Derimod skal jeg med Hensyn til Gjenindkaldelsen bemærke, at det forekommer mig, at de 2 erede delvise Modstandere af dette Lovforslag, nemlig det erede Medlem for Randers (N. P. Jensen) og det erede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds